

# РЕШЕНИЕ

№ 4522

гр. София, 04.02.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в**  
публично заседание на 09.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Маргарита Йорданова**

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3608** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Сдружение с нестопанска цел „Панов връх“, ЕИК[ЕИК], с електронен адрес за кореспонденция, срещу Решение № Ж-254/19.03.2025г. на КЕВР.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Моли се решението да бъде отменено. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране – в съдебно заседание чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованата страна – „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД – в съдебно заседание не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по жалба с вх. № Е-11ИН-00-65/03.02.2025 г., подадена от Сдружение с нестопанска цел „Панов връх“ срещу „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД за промяна на фактурирането на електрическата енергия от битови нужди на стопански нужди.

На основание чл. 142 и чл. 143 от Наредба № 3 жалбата е изпратена на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД за изразяване на становище и предоставяне на необходимите документи.

На 17.02.2025 г. „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД е изпратило становище, в което е посочило, че сдружение с нестопанска цел „Панов връх“ е сдружение на вилна зона, в която електрическата мрежа е изградена и се поддържа от собствениците на обекти във вилната зона преди влизането в сила на Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи. През 2015 г. от сдружението е подадена декларация, относно промяна на ползваната електрическа енергия за битови нужди, която е уважена и енергията е фактурирана по битови цени.

От Агенция „Митници“ е била извършена проверка на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД, при която се дадени указания, въз основа на които считано от 01.12.2024 г., е променена цената, по която се фактурира използваната електрическа енергия на сдружението.

Посочено е още, че сдружението е юридическо лице и по своята правна същност няма потребности, присъщи за физическите лица и лицата от домакинствата им, с които Законът за енергетиката (ЗЕ) свързва доставката на електрическа енергия, според дефиницията на „битов клиент“ по смисъла на § 1, т. 2а от Допълнителните разпоредби на ЗЕ, а именно - задоволяване на битови потребности.

Твърди се, че „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД е информирало клиента за извършената промяна с писмо от 11.11.2024 г.

Към становището на дружеството са представени копия на писма, предходна жалба до дружеството и ревизионен акт.

Издадено е Решение № Ж-254/19.03.2025г. на КЕВР, с което подадената жалба е приета за неоснователна и производството е прекратено на основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3/2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /Наредба № 3/2013 г./.

От страните в производството са представени допълнителни писмени доказателства, както следва: от жалбоподателя /лист 105-127 от делото/.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 13, ал. 9 от ЗЕ, от лице, имащо правен интерес и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред акт, поради което ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесното решение съдържа, всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му, и отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г./. В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение. Съдът приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения и не са налице пороци, водещи до нищожност на оспорения акт.

По материалната и процесуална законосъобразност на акта:

Действащите Общи условия на „ЕВН България електроснабдяване“ ЕАД са одобрени с решение на ДКЕВР № ОУ-013 от 10.05.2008 г.

Към датата на издаване на оспореното решение т. 2а от §. 1 от ДР на ЗЕ предвижда, че „битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. В т. 33а на същата разпоредба е дадено определение на понятието „небитов клиент“ – клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. От анализът на двете разпоредби ясно се установява, че разграничението между двата вида потребители е на плоскостта на нуждите, за задоволяването на които се купува/ползва енергията.

Дефиницията за клиент съгласно чл. 1, т. 4 от Общите условия включва понятието „потребител на електрическа енергия за битови нужди“ - физическо лице, собственик или ползвател на имот, присъединен към електроразпределителната мрежа на дружеството съгласно действащото законодателство, което ползва електрическа енергия за домакинството си, и понятието „потребител на енергия за стопански нужди“ - физическо или юридическо лице, както и лице на издръжка на държавния или общинския бюджет, което купува електрическа енергия за стопански и/или обществени нужди за обект, присъединен към електроразпределителната мрежа на дружеството.

Легалната дефиниция на понятието „битови нужди“ се съдържа в чл. 4, т. 51 от ЗАДС, а именно "битови нужди" е потреблението на електрическа енергия, втечен нефтен газ (LPG) или природен газ от физическо лице за домакинството му. Легалната дефиниция на понятието „стопански нужди“ е дадена в чл. 4, т. 52 от ЗАДС, а именно "стопански нужди" е всяко потребление на електрическа енергия, втечен нефтен газ (LPG) или природен газ, различно от потреблението за битови нужди.

В процесния случай от „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД е извършена промяна в начина на фактуриране на електрическата енергия, използвана от СНЦ „Панов връх“, като фактурирането, считано от 01.12.2024 г. е извършено по цени за небитови потребители. От електроснабдителното дружество се твърди, че клиентът е бил уведомен за промяната с писмо от 11.11.2024 г./ на гърба на л.67 от делото/. В административната преписка се съдържа това писмо, но не са налице доказателства за неговото редовно връчване на клиента. Такива не са представени и в съдебното производство, въпреки дадените от съда указания.

Като аргумент за промяната в начина на фактуриране от електроснабдителното дружество се сочи извършената ревизия на дружеството и издадения РА № BG003000-PK25-PA1/32-862554/22.05.2024 г., в който е посочено, че е следвало да бъде начислен акциз за доставена и потребена електрическа енергия в обекти, собственост на физически лица, но с партии на

юридически лица. При извършената насрещна проверка на сключените договори за присъединяване е установено, че за част от сключените договори за присъединяване на обекти, собственост на юридически лица, потреблението на електрическа енергия е оформено като такова за битови нужди, а не като такова за стопански нужди, което е в противоречие с чл. 4, т. 51 и чл. 4, т. 52 от ЗАДС, цитирани по-горе в настоящото решение.

В административната преписка не се съдържа договор за присъединяване на СНЦ „Панов връх“, предвид и твърдението в жалбата, че такъв не е наличен, поради обстоятелството, че присъединяването на стопанисвания от дружеството обект е станало през 1999 г. Съдът приема, че не е безспорно установено, че при посочената като основание ревизия са установени факти и обстоятелства, които пряко касаят фактурирането на цените на СНЦ „Панов връх“.

Дори и да се приеме, че са били налице предпоставки за промяна във фактурирането на цената на доставената и потребена от СНЦ „Панов връх“ електрическа енергия на основание направените констатации в проведеното ревизионно производство, то не е налице уведомяване на клиента от страна на „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД, липсата на доказателства за уведомяването на клиента за извършената промяна представлява съществен пропуск, тъй като го лишава от възможността да оспори тази промяна.

Не съществува законова възможност за едностранна промяна в начина на фактуриране на доставената и потребена от клиента електрическа енергия като същата се фактурира не по договорените цени за битови нужди, а по цени за стопански нужди. Въпреки че съдържанието договорите за присъединяване на обекти към електрическата мрежа и условията за тяхното сключване, както и определянето на цените на доставената и потребена от клиента електрическа енергия е регламентирано в Закона за енергетиката и в наредбите по неговото прилагане, то за неуредените въпроси, доколкото се касае за договорни отношения, следва да бъдат приложени разпоредбите на ЗЗД. Съгласно чл. 9 от ЗЗД, страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави. Разпоредбата на чл. 20а от същия закон гласи, че договорите могат да бъдат изменени, прекратени, разваляни или отменени само по взаимно съгласие на страните или на основания, предвидени в закон. Тълкуването на цитираните разпоредби от ЗЗД налага извода, че при извършване на промяна в начина на фактуриране на цената на доставената и потребена електрическа енергия, клиентът следва да бъде уведомен за тази промяна от електроснабдителното дружество, което в случая не е направено. Отделно от това, видно от доказателствата по делото, жалбоподателят към момента на изпращане на писмото е бил битов клиент на ЕВН Електроснабдяване съгласно подписан с това дружество договор, с оглед на което изискванията на §15, ал.1 до ал.3 ЗИДЗЕ, в сила от 26.06.2020г. са неприложими, тъй като те са относими за небитови клиенти.

С оглед изложеното, съдът намира, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като преписката бъде върната за ново произнасяне на КЕВР по подадената жалба от СНЦ „Панов връх“.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие и доказателства за тяхното заплащане в общ размер на 550 лв./ 281.21 евро/, от които 50 лв. платена държавна такса 500 лв. платено адвокатско възнаграждение. Неоснователно е направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като същото не надхвърля установения минимум, съгласно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град,

III отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Сдружение с нестопанска цел „Панов връх“ Решение № Ж-254/19.03.2025г. на КЕВР.

ВРЪЩА преписката на КЕВР за ново произнасяне по подадената от СНЦ „Панов връх“ жалба с вх. № Е-11ИН-00-65/03.02.2025 г. при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА КЕВР да заплати на СНЦ „Панов връх“ с ЕИК с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], представлявано от управителя Р. П. Ц., сумата от 281.21 евро/двеста осемдесет и едно евро и двадесет и един цента/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок, от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: